

ΥΙΑ ΡΙΑ ΑΝΑΡΧΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΙΣΤΙΚΗ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΑΡΜΟΝΙΑ

τεύχος 27

XI-2006

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ή

Η ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΡΕΟΥΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Από τα 150 εκατομμύρια εργαζομένων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σχεδόν 10 εκατομμύρια το χρόνο πέφτουν θύματα εργατικών "ατυχημάτων", ενώ 8.000 απ' αυτούς χάνουν τη ζωή τους.

Στην Ελλάδα, κάθε τρεις μέρες γίνεται ένα θανατηφόρο "ατύχημα", ενώ δεκάδες είναι αυτοί, κάθε μέρα, που τραυματίζονται σοβαρά ή/και μένουν ανάπτροι. Σε ό,τι αφορά την Ελλάδα ιδιαιτέρως, ο αριθμός των "ατυχημάτων" που εμφανίζεται κατά καιρούς στις εφημερίδες απέχει κατά πολύ από την πραγματικότητα. Αν πάρουμε ως βάση υπολογισμού τα δικά μας βιώματα, τότε, στα τριάντα χρόνια του εργατικού μας βίου έχουμε δει δεκάδες δάκτυλα και καρπούς ολόκληρους να κόβονται μαζί με λαμαρίνες, χέρια ολόκληρα να ζυμώνονται μαζί με το ζυμάρι σε κυλίνδρους ζύμωσης, δάκτυλα και καρποί να πρεσάρονται και να τρυπιούνται σε πρέσες διαμόρφωσης και διάτρησης, χέρια και πόδια να κόβονται σε σιδεράδικα. Από όλα αυτά που τα είδαμε με τα ίδια μας τα μάτια στα τριάντα αυτά χρόνια, μόνο ένα απ' αυτά τα "ατυχήματα" δηλώθηκε ως εργατικό, κι αυτό γιατί, τί σύμπτωση..., ο "ατυχήσας" ήταν αδερφός του διευθυντή του εργοστασίου... Από τα προσωπικά μας βιώματα αλλά και από μαρτυρίες άλλων, κατά καιρούς συναδέλφων μας, εργαζομένων γνωρίζουμε λοιπόν πολύ καλά ότι οι αριθμοί δεν ανταποκρίνονται σε καμία περίπτωση στην πραγματικότητα.

Δεκάδες εργαζόμενοι πέφτουν καθημερινά θύματα του καπιταλιστικού κυνηγητού για την μεγιστοποίηση του κέρδους της επιχείρησης μέσω της αποτελεσματικότερης εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης των εργαζομένων. Και προϋπόθεση γι' αυτή τη μεγιστοποίηση είναι αφενός η μείωση του "άμεσου κόστους εργασίας" (όσο το δυνατόν λιγότεροι εργαζόμενοι να αποδίδουν όσο το δυνατόν περισσότερο, ανειδίκευτη εργατική δύναμη σε τομείς που απαιτούν ειδικευμένη εργατική δύναμη), και αφετέρου η μείωση του "έμμεσου κόστους εργασίας" (εκμηδένιση του κόστους όσον αφορά την υγιεινή στους χώρους εργασίας και την επαγγελματική ασφάλεια). Η ακατάπαυστη προσπάθεια καθενός αφεντικού, ξεχωριστά, να μειώσει αυτά τα κόστη οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στα "ατυχήματα". Όταν όμως γνωρίζει κανείς με μαθηματική ακρίβεια τί πρόκειται να συμβεί, τότε δεν δικαιούται να μιλά για "ατυχήματα". Στην προκειμένη περίπτωση έχουμε εκ προθέσεως αδιαφορία για τη σωματική ακεραιότητα και ζωή των μισθωτών, κι αυτή τη πραγματικότητα δεν την καθρεφτίζει ο όρος "ατύχημα" αλλά ο όρος δολοφονία.

Το Κράτος φροντίζει για την κατά το δυνατόν απρόσκοπη καθημερινή λειτουργεία της κοινωνικής σχέσης στην οποία ζούμε και που λέγεται καπιταλισμός. Για να μην αμφισβητηθεί και κινδυνεύσει αυτή η σχέση, το Κράτος παίρνει κατά καιρούς, μετά και από πίεση των εργαζομένων, διάφορα μέτρα για να φρενάρει λίγο όσα μεμονωμένα αφεντικά συμπεριφέρονται "ακραία" και στο κυνήγι της μεγιστοποίησης του ατομικού τους κέρδους δημιουργούν τις προϋποθέσεις αμφισβήτησης, εκ μέρους των μισθωτών, της κοινωνικής σχέσης γενικά κι όχι απλώς μιας πτυχής αυτής της κοινωνικής σχέσης. Η Γ.Σ.Ε.Ε., τα Εργατικά Κέντρα και τα Κομματικά συνδικάτα υλοποιούν την Κρατική εργατική πολιτική στους χώρους εργασίας, παρόλες τις κατά καιρούς συγκρούσεις Κράτους και Συνδικαλιστών.

Επομένως, η ακηδεμόνευτη αυτο-οργάνωσή μας στους χώρους δουλειάς πρέπει να στο-